

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 Ув 239/17
Дана: 12.12.2017.године
Београд

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Љиљане Петровић и Томислава Медведа, чланова већа, са судским саветником Драганом Максимовић, као записничарем, одлучујући о приговору А.А. из ..., коју заступа пуномоћник Раде Еркић, адвокат из Београда, Милоша Поцерца 15, изјављеном против решења Управног суда 9 У 18824/16 од 04.05.2017.године, у предмету враћања одузете имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 12.12.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ приговор А.А. из ... изјављен против решења Управног суда 9 У 18824/16 од 04.05.2017.године.

Образложење

Решењем Управног суда 9 У 18824/16 од 04.05.2017.године одбачена је тужба тужиље А.А. из ..., подносиоца приговора, поднета против Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења број 46-00-00292/2016-13 од 16.11.2016.године, којим је одбијена жалба Републике Србије, изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад број 46-001173/2013 од 02.02.2016.године, којим се усваја захтев, враћа имовина и утврђује право својине Б.Б. из ..., на непокретностима и са уделом ближе наведеним у диспозитиву решења, тачком 2. диспозитива, одбија захтев за враћање одузете имовине поднет од стране А.А. из ... као неоснован, а тачком 3. диспозитива, одбија захтев Б.Б. за враћање одузете имовине у делу који се односи на кат. парцеле бр. ... и ... КО ..., док се тачком 4., 5., 6. и 7. диспозитива одређује начин предаје у државину и упис права на непокретностима које су враћене предметним решењем.

У приговору изјављеном овом суду, против наведеног решења суда, подносилац приговора не спори чињеницу да је подносилац приговора била странка у управном поступку, да је њен захтев одбијен и да није изјавила жалбу против првостепеног решења, али сматра да је нејасан став суда који је заснован на јединој чињеници да тужила није изјавила жалбу против првостепеног решења. Закон о управним споровима ни једном одредбом, подношење тужбе не условљава претходним изјављивањем жалбе од стране тужиоца. Једини услов је да је управни акт чија се законитост оспорава, стекао својство коначности након спроведеног жалбеног поступка, на основу благовремено изјављене жалбе. Што се тиче услова прописаних на страни тужиоца, потребно је да је исти био учесник у управном поступку и да сматра да су му спорним актом повређена права или на закону заснован интерес. Сама чињеница да је у управном поступку одлучивано о захтеву и правима тужиоца, подразумева да одлука дира у његова права и интересе, па чињеница да је захтев тужиоца одбијен је довољан разлог да он легитимно сматра да су му права и интереси повређени. Сматра да тужилац иако незадовољан првостепеним актом није морао изјавити жалбу ослањајући се на правила поступка и садржај жалбе преосталих учесника, а жалба изјављена од другог учесника у поступку је садржала све недостатке са којима је сагласан и тужилац. Указује да је у тужби објашњено да је тужила неука странка, ограничених материјалних могућности и тиме у доброј мери упућена на савестан и законит рад државних органа и поштовања начела заштите права, које превасходно обавезује органе управе. Предложила је да посебно веће суда одржи усмену расправу, уважи приговор и поништи побијано решење.

Након оцене навода приговора и решења Управног суда 9 У 18824/16 од 04.05.2017.године, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), посебно веће Управног суда је нашло да приговор није основан.

Из списка предмета произлази да је тужила, овде подносилац приговора, била странка у управном поступку, да је првостепени орган ожалбеним решењем тачком 2. диспозитива од 02.02.2016.године одбио њен захтев и да против наведеног првостепеног решења тужила није подносила жалбу надлежном органу. Даље произлази да је против наведеног првостепеног решења жалбу поднела Република Србија која је решењем Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове број 46-00-00292/2016-13 од 16.11.2016.године одбијена, против кога је тужила поднела тужбу Управном суду.

Како је оспореним решењем одлучено по жалби Републике Србије и њиме нису повређена права, нити на закону заснован интерес тужиле, овде подносиоца приговора, то је по оцени посебног већа Управног суда, правилно решењем 9 У 18824/16 од 04.05.2017.године, одбачена тужба подносиоца приговора применом члана 26. став 1. тачка 4) Закона о управним споровима, јер не испуњава процесно правне услове за подношење тужбе у управном спору у смислу члана 11. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Управни суд је нашао да наводи приговора нису од утицаја на друкчије одлучивање у овој ствари, па је на основу члана 27. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.12.2017.године, I-2 УВ 239/17

Записничар
Драгана Максимовић,с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ